

LIBRIS

We know
books

Colectia Hashtag este coordonată de
Felicia Mihali

FELICIA MIHALI

DANCING QUEEN

ROMAN

Traducere din franceză de autoare

**EDITURA VREMEA
BUCUREȘTI
2026**

Cuprins

Capitolul 1	
Cheia	7
Capitolul 2	
Otilia	21
Capitolul 3	
Marc	47
Capitolul 4	
Zoe	67
Capitolul 5	
Silvan	91
Capitolul 6	
Angela	119
Capitolul 7	
Atelierul	141
Capitolul 8	
Vecinul	167
Capitolul 9	
Gin-Tonic	187

Capitolul 1

Cheia

Avionul urmează să decoleze în curând de pe aeroportul din Montréal, cu întârziere de o oră. Pasagerii sunt deja așezați pe locurile lor de ceva vreme. Instalată pe scaunul ei, Sonia închide ochii, în speranța că va ațipi. În felul ăsta, va scăpa poate și de privirea vecinei de alături, care dă semne vizibile de neliniște și ar vrea probabil să-și împărtășească temerile. Numai că Sonia nu e deloc interesată de astfel de discuții. Ea știe foarte bine că va ajunge la București teafără și nevătămată, că va lua o mașină până la apartamentul ale cărui chei tocmai le-a primit, una magnetică pentru intrarea în bloc și alta din metal pentru o yală care nu se mai fabrică desigur de multă vreme. E oare posibil să fie chiar vechea lor cheie? Să fi păstrat oare Marc aceeași yală atâția ani, sau poate chiar ușa de la apartamentul lor? O să afle toate astea când va ajunge la fața locului.

Sonia se gândește la ușa din lemn masiv pe care Marc o comandase special pentru ca apartamentul lor să fie diferit de cel al vecinilor. Decizia asta era una dintre micile lui forme de rezistență, felul în care-și demonstra disidența, opunându-se legii. Însă, pe de altă parte,

gestul acesta reprezenta și un mod de a proteja intimitatea cuplului lor, aflat într-un dezacord vădit cu toată lumea, mai ales cu vecinul din dreapta, medicul, dar și cu cel din stânga, șeful unui restaurant. Cei doi își păstrau vechea ușă din placaj, alocată odată cu apartamentul de stat, dar nu din lipsă de bani, ci de frică. Marc era cunoscut în clădire drept „tovarășul artist” și toată lumea știa că Securitatea închidea ochii în fața extravaganțelor celor ca el. Lui i se tolerau aceste capricii, dar pentru muritorii de rând ca ei poate că lucrurile ar fi stat altfel dacă s-ar fi încumetat să-i urmeze exemplul. Sonia se întreabă dacă doctorul și șeful de restaurant mai locuiau încă la același etaj. În cazul ăsta, n-avea cum să nu stea de vorbă cu ei. Erau atâtea lucruri de făcut în jurul unei moșteniri, printre care, poate, și obligația de a le întâlni pe cele două femei care-i supraviețuiseră lui Marc, Otilia și Angela. Mai era și Zoe, fiica lui...

Așa că avionul poate să întârzie cât pofteste. Să facă turul lumii înainte de a ateriza la București, pe aeroportul pe care nu-l mai revăzuse de 20 de ani, de la înmormântarea mamei ei, ultima oară când își vizitase țara. Taică-său murise brusc, așa că n-apucase să-și ia rămas-bun de la el. Și la ce ar fi servit un eventual rămas-bun de altfel? Nimeni nu voia să o revadă, așa cum nici ea nu voia să vadă pe nimeni. Plecarea sa în Canada reprezentase pentru ei un gest și mai nebunesc decât acela de a se căsători cu Marc.

Sonia deschide ochii. Forfota vocilor din avion începe să se intensifice, puțin câte puțin. Nimeni nu binevoiește să le explice cauza întârzierii. Însoțitorii de bord s-au retras la extremitățile avionului, lăsând pasagerii să le poarte oarecum pică pentru că nu catadicsesc să se deplaseze pe culoar, să le vorbească, să le risipească temerile. Este oare vorba despre o reparație care se face

în ultima clipă? Nu ar fi fost oare mai bine să-i lase să coboare și să-i îmbarce în alt avion?

Vecina de pe scaunul alăturat, care o privește din când în când pe furis, este româncă. Sonia și-a dat seama de acest lucru încă din clipa în care-o zărise la intrarea în avion. Ce anume caracterizează femeile românce de o anumită vârstă, care călătoresc singure? Hainele, poate, care sunt întotdeauna alese cu grijă. Coafura sofisticată, fardul, bijuteriile, geanta burdușită cu tot felul de truse, medicamente, șervețele umede, dezinfectant de mâini. Niciodată nu ești suficient de prevăzătoare! Femeia româncă este mamă și soție înainte de orice, chiar și atunci când nu este nici mamă, nici soție.

Sonia își întoarce privirea către vecina ei, care are probabil cam aceeași vârstă cu ea însăși, și îi adresează un surâs complice. Este lucrul pe care femeia îl aștepta ca să nu se mai simtă singură în încercarea asta, căci e vorba de o reală încercare. În ciuda statisticilor liniștitoare privind faptul că zborul cu avionul ar fi cel mai sigur mod de călătorie, al lor ar putea foarte bine să fie excepția de la regulă. Femeia de alături pare convinsă de acest lucru.

Brusc, o voce răsună în difuzoare. Avionul urmează să decoleze în câteva minute.

— *Enfin!* zice vecina cu acel accent din Europa de Est ușor de recunoscut.

Poate că femeia nu ghicise originea Soniei după acel *Bonjour!* scurt pe care i-l adresase în momentul când se strecurase la locul ei de lângă hublou. Suspiniul de ușurare pe care îl scoate acum la auzul veștii că decolarea este iminentă o face pe Sonia să-și dea seama de altceva. Femeia româncă nu e o ființă ranchiunoasă! E de ajuns un mic gest de bunătate, un zâmbet, ca să o facă să ierte orice afront. Cel mai greu de suportat pentru fostele

sale compatrioate este dușmănia. Sonia simte imediat un val de lacrimi formându-se la rădăcina nasului, așa că își întoarce repede privirea către fereastra prin care se vede clădirea aeroportului.

Vecina nu mai insistă. Acum, că se simte în siguranță referitor la plecare, se instalează confortabil pe scaun, își atașează ferm centura și deschide televizorul.

În momentul când prima stewardesă trece cu căruciorul de băuturi, Sonia comandă un gin tonic, care în starea ei se poate dovedi cea mai proastă alegere, o știe foarte bine. Numai că ginul tonic este băutura pe care o comandă mereu în avion pentru senzația de moliciune, de melancolie și pentru surâsul trist pe care licoarea asta dulce-amăruie i le provoacă. De data asta, nu se îndoiește că vor fi și lacrimi.

Sonia ia două înghițituri mici, una după alta. Apoi începe să amestece încet lichidul din pahar, încercând să stoarcă cele două felii de lămâie, înainte de a depune bățul de plastic pe șervețelul de pe măsuța pliantă și a sorbi încet o nouă înghițitură. În momentul când a doua stewardesă trece cu căruciorul de mâncare, Sonia e în lacrimi. Un plâns fără sughițuri, fără suspine. Numai două șiroaie care îi inundă obraji și se înnoadă sub bărbie. Sonia îi zâmbește însoțitoarei de zbor, iar aceasta îi întoarce zâmbetul în mod automat. Dintre cele două feluri pe care i le propune la meniu, Sonia alege lasagna. Lasagna este mai ușoară. Puiul i se pare întotdeauna că are un ușor gust de chimicale.

Stewardesa îi întinde platoul și imediat i se adresează vecinei de scaun. Printre sarcinile ei nu intră și aceea de a consola pasagerile în lacrimi. Din când în când, femeia de alături trage cu ochiul la Sonia, dar destul de discret, de teamă să nu fie surprinsă spionând nefericirea cuiva.

Nu e deloc greu să ghicești cauza acestor lacrimi. Doliu. Hainele negre ale Soniei. De ce se îmbrăcase oare

în negru? Din comoditate? Din lene? Ori poate de dragul de a se da în spectacol. Da. Sonia se poate numi văduvă în acest moment. Văduvă după un soț pe care îl părăsise în urmă cu 38 de ani, după o căsătorie de numai doi ani. Un soț care îi lăsase moștenire un apartament în București, când de fapt cele care îi supraviețuiau, neconsolate poate, erau soția și fiica lui.

Sonia desface cu prudență capacul de aluminiu al caserolei cu lasagna ca să lase aerul fierbinte să iasă afară, fără să se ardă la degete. În timp ce așteaptă să se răcească, mănâncă salata de varză printre micile înghițituri de gin tonic. Pentru lasagna și-a luat o sticlă de vin roșu, dar ar vrea să facă ginul să dureze cât mai mult posibil, fiind singurul lucru care îi poate ușura suferința. Sonia își reținuse lacrimile până în acel moment precis al călătoriei, când avea să se afle la bordul unui avion, zburând către țara de origine, cu un pahar de gin tonic în mână. La fel de bine ar fi putut să plângă în clipa când aflase vestea morții lui Marc sau, mai ales, când primise pachetul cu testamentul și cheia fostului lor apartament. Dar uite că valul de lacrimi nu se declanșase decât alături de vecina ei de scaun, care era evident intimidată de hainele negre de doliu. Suferința ei îi era probabil nesuferită, o făcea să-și blesteme soarta ce o condamnase să călătorească alături de cineva care își trambala prin lume valiza în care transporta moartea și disperarea.

Sonia își dăduse foarte bine seama de acest lucru în momentul când își alesese bluza, pantalonul și vesta de velur, precum și eșarfa de mătase, toate negre. Ce e mai tragic în lumea asta decât o femeie în doliu? După cine suferă, oare? După copil, soț, mamă, soră? Moartea lovise pe cineva drag, o pierdere irevocabilă care ne sărăcește viața, ne face să îmbătrânim brusc, amintindu-ne de propria condiție de muritor.

Sonia ia încă o gură de gin, ultima, și surâde discret în fundul paharului, în timp ce lacrimile continuă să-i curgă șiroaie. Biata vecină! Cât de departe este de a ghici adevăratele sentimente ale Soniei. Jubilația pe care o simțise la vestea morții lui Marc, urmată de furia necontrolată că murise! Și că îi lăsase ei moștenire apartamentul. Că celelalte femei din viața lui o urau desigur de moarte în acest moment. Să lași apartamentul tinerei tale soții de altădată, plecată, dispărută! Ce voia Marc să dovedească prin acest testament?

Să ți-l imaginezi pe Marc ocupându-se de toate astea înainte de a muri, la capătul unei lungi suferințe! Notarul căruia îi dictase ultima dorință, avocatul căruia îi încredințase misiunea de a o găsi pe Sonia oriunde ar fi și de a-i trimite toată hârțogăraia privind noua ei proprietate. Fără nicio scrisoare de rămas-bun alături! Lungit pe patul de muribund, Marc se gândea poate la clipa când Sonia avea să desfacă coletul și să dea peste cheie. Era oare vorba despre vechea lor cheie? Aceea pe care Sonia o lăsase în ușa când se repezise să coboare în fugă scările? Ce gest copilăresc! Să fugi din fața abjecției. Dacă lucrul ăsta i s-ar fi întâmplat acum, Sonia ar fi rămas ca o stană de piatră în fața celor două trupuri goale din salon, sângerând de amărăciune, dar privind cu cinism stânjeneala celor doi amanți, femeia aceea lungită cu nonșalanță, în timp ce Marc fuma pe marginea canapelei. Sonia ar fi suferit multă vreme din cauza acelei scene. Dar cei doi aveau să trăiască cu rușinea ei toată viața lor. Ceea ce era mult mai grav. Așa ceva nu se uită! Nu există ispășire, nici pentru ei, dar nici pentru Sonia. Căci ea este cea care ceruse divorțul. Iar din acel moment, toată indecența căsătoriei lor căzuse pe umerii ei. Toată mânia părinților, disprețul și indiferența prietenilor lui Marc. Sonia înțeleșese atunci brusc că astfel de

eșecuri acumulează toate păcatele din lume. Iar căsătoria lor era un păcat.

La aeroportul din București, Sonia este lovită din plin de valul de căldură fierbinte, ca la intrarea într-o saună. La aterizare, au fost anunțați că aerul condiționat nu funcționa din cauza unei pene de electricitate și că trebuiau să se îndrepte calm către ieșire. Oare ce altceva ar fi intenționat să facă pasagerii, dacă nu să traverseze încet culoarele întortocheate?

După ce-și recuperează valiza, Sonia face semn unui taxi care o lasă în fața gangului ce dădea în curtea minusculă de pe Calea Moșilor, un mic careu verde prevăzut cu câțiva copaci, două bănci de lemn și un gazon chelit pe alocuri. Intrarea în bloc se află pe partea dreaptă. Apartamentul lor este la etajul patru.

Marc își dorise dintotdeauna să aibă un copac în fața ferestrelor. Era visul lui. Iar el ținea foarte mult la visurile lui, mai ales la cele relativ ușor de realizat. Copacul mult râvnit de Marc era acolo, vechi și noduros, dar încă în picioare. Sonia își ridică privirea spre corola care umbrește încă fereastra de la salonul lor.

La etaj, cele trei apartamente au uși diferite de data asta, în afară de a lor care rămăsese neschimbată. Nimeni nu o înlocuise după plecarea ei. Yala este și ea aceeași. Cheia pe care Sonia o primise este deci aceeași pe care o utiliza la vremea aceea. Amintirea dinților ascuțiți la atingere îi revine în minte, iar lacrimile îi urcă din nou la rădăcina nasului. Ochii ei sunt în continuare roșii și umflați, gata oricând să reverse un nou torent de lacrimi. Pe tot parcursul zborului, le lăsase să curgă în voie, deși nu avea deloc un aer trist, spre surpriza vecinei, dar și a însoțitoarei de zbor care hotărâse că nu era cazul să se impacienteze: drama călătoarei de pe scaunul 56B nu părea deloc un motiv de îngrijorare. Sonia începe din

nou să plângă cu ochii la cheie, vechea ei cheie. Marc o păstrase probabil de rezervă sau ca să-i amintească de cea care fusese soția lui pentru foarte scurtă vreme.

Sonia ezită înainte să o bage în yală, dar un zgomot în spatele uneia dintre cele două uși o face să se precipite. Nici măcar nu catadicsise să citească numele vecinilor, scrise cu litere negre pe plăcuțe de bronz. Mai știa oare cum îi chema pe vechii locatari? Mai ales pe vecinul medic, cel care o măsura cu o privire de gheață de fiecare dată când se întâlneau pe hol? Se lua adesea la ceartă cu Marc pentru tot felul de fleacuri pe care vecinii le reglau de obicei într-o manieră pașnică: gunoiul, zgomotul, muzica, numeroșii invitați care veneau la petrecerile lor, tovarășii artiști, bețivani fără pereche, care treceau pe acolo în lipsa lor și le lăsau tot felul de sacoșe la ușă. Cei doi își aruncau uneori acuzații care o surprindeau pe Sonia prin gravitatea lor, deși adevăratul lor sens îi scăpa complet la acea vreme. Mai târziu a înțeles ce însemnau acele destinații cu care se amenințau reciproc în timpul certurilor violente. Numele acelea însemnau închisorile pentru prizonierii politici, pierdute în munți, construite pe lângă minele de cărbuni, unde deținuții erau uneori împinși în fundul puțurilor chiar de către gardieni.

Vecinul medic nu i se adresa niciodată Soniei, iar ea îl evita la rândul ei pe cât putea. În momentul când sosea acasă, închidea încet ușa grea a ascensorului și, cu cheia în mână încă de la intrarea în clădire, se grăbea să ajungă înăuntru. Celălalt vecin, șeful de restaurant, o numea lingușitor „vecinica”, cu un zâmbet lățindu-se de la o ureche la alta, fără însă a fi un om bun sau generos. Ea și Marc mergeau adesea să mănânce la restaurantul gestionat de el. Din două una, zicea Marc. Prietenia cu astfel de personaje fie îți salvează pielea, fie te aruncă în fundul gherlei.

Sonia deschide ușa și-și lasă valiza la picioare. Din priviri face încet turul holului de la intrare, ținută pe carelajul alb-negru de acum 30 de ani. Casa lor! Aceeași! Marc nu schimbase mare lucru în interior. Puține mobile, puține tablouri, câteva covoare. Obiectele de bronz de pe pervazul ferestrelor. O imensă vază Gallé, cu flori uscate, pe măsuța din lemn sculptat, lungă și înaltă. O cruce mică din lemn moștenită de la bunica lui, deasupra unei nișe pe care Marc o construisese în perete, acolo unde Sonia putea să-și pună un coșuleț cu fructe, un castroanel cu nuci și teancul de cărți. Un fel de altar la dispoziția ei. Când Sonia se lungea pe canapea, îi era de ajuns să întindă mâna ca să reia cartea pe care o citea. Marc se întindea adesea să aprindă lumânarea de alături în timp ce o săruta, acoperindu-i trupul cu al său.

Una dintre ferestrele salonului este întredeschisă, dar plasa exterioară protejează încăperea de invazia insectelor și a frunzelor uscate. Numai praful s-a infiltrat înăuntru, depunându-se pe mobile într-un strat gros, căci nimeni nu mai avusese acces aici după moartea lui Marc. Este ceea ce stipula testamentul. Casa așteptase reîntoarcerea Soniei, lucru pe care vizitatoarea îl simțea mai ales la nivel olfactiv. Marc voia desigur să evite ca tânăra soție de odinioară să simtă chiar de la intrare acel miros greu și dulceag care se impregnează în casele locuite de bătrâni.

În hol se află aceeași etajeră de lemn, prevăzută cu un suport pentru umbrele și pentru pălăriile lui Marc. Băncuța unde se așeza să-și pună pantofii și să-și lege șireturile, de fapt capacul unei lăzi pentru papuci, era goală acum. Prin ușa deschisă a bucătăriei, Sonia zărește dulapurile din lemn vopsite în verde închis, insula din mijloc cu blatul din marmură neagră, cratițele și tigăile agățate de un suport din fier forjat, suspendat de plafon.

La puțină vreme după ce se mutaseră împreună, Marc refăcuse complet bucătăria în urma unei vizite în Suedia, unde fusese invitat să participe la un vernisaj. Din tot apartamentul, bucătăria era încăperea care stârnea cel mai tare invidia musafirilor, iar Sonia era foarte mândră, chiar dacă nu se omora cu gătitul.

Sonia se așază pe lada de încălțăminte ca să se uite la marmura neagră pe care se află o oală de lut cu un buchet de busuioc uscat. Și-l amintește pe Marc pregătind cafeaua la ibric. Prăjind pâinea într-unul dintre acele aparate de inox aduse de el din străinătate ca să o impresioneze pe tânăra lui soție, provenind dintr-o familie simplă de muncitori, îngroziți să-și vadă fata de-abia majoră măritată cu un bărbat mai bătrân ca ea cu 25 de ani.

Sonia își scoate pantofii din picioare și intră în sufragerie. Chiar și acum încăperea asta i se pare extrem de mare, căci Marc cumpăraseră un apartament cu patru camere în scopul de a dărâma un zid pentru a crea o imensă sală de recepție. Vizite, întâlniri, petreceri! Unul dintre numeroasele motive de ceartă cu vecinul de alături era faptul că familia lui nu suporta zgomotul, și de aceea îi amenința mereu cu poliția, fără să treacă și la fapte, însă, vreodată. Marc voia să trăiască într-o casă mare și spațioasă. Atelierul în care picta era cu totul altceva. Situat în centrul orașului, era o încăpere strâmtă și plină până la refuz cu obiecte. Atelierul era locul primelor lor întâlniri, acolo făcuseră dragoste pentru întâia oară, pe un pat improvizat dintr-o ușă veche, acoperită cu o saltea atât de subțire, încât simțeau duritatea ușii cu fiecare oscior. În atelier, Marc voia să aibă totul la îndemână ca să lucreze și să se odihnească, fără însă să se simtă cu adevărat acasă.

În sufragerie se află încă masa mare de lemn moștenită de la familia lui, înconjurată de scaune sculptate al

căror spătar e format din bare în spirală. Marc provenea dintr-o familie de militari, dar îl crescuse bunica lui, după sinuciderea tatălui, un general care își zburase creierii cu aceeași armă cu care o omorâse pe soția lui. În copilărie, Marc alerga printre aceste mobile masive, supravegheat de o armată de mătuși. Un bufet din lemn de nuc cu uși sculptate, fotolii tapițate cu mătase, măsuțe de cafea. O mică parte din trecutul lor familial! În interior, numai covoarele fuseseră schimbate, distruse poate de soare, de praf și de uzură. Cele care acopereau acum parchetul erau noi, dar cu același model de Buhara, format din romburi și arabescuri țesute cu lână roșie și neagră. Parchetul din lemn era proaspăt rașchetat și lăcuit, dar cu bine-cunoscutul model în formă de brad din vechile locuințe. Scândurile scârțâiau sub pași după atâția ani de aer uscat. Trecerea cuiva prin încăpere era deconspirată pe loc. În casa asta nu existau tăceri apăsătoare. Când nu era vorba de pașii cuiva, lemnul era cel care trăda existențele de altădată.

La vremea aceea, Sonia nu înțelegea deloc simplitatea din jur. În locuința familială, construită jumătate din cărămizi, jumătate din paiantă, cu camere mici și întunecate, fiecare colțișor era acoperit de bibelouri și obiecte de artizanat. La auzul veștii că se mărită, mama începuse să-i strige că nu o să vadă nimic din zestrea pe care i-o pregătise. Să-și ia gândul de la prosoapele cusute, de la covoarele de lână și de la fețele de masă croșetate. Marc era de față când avusese loc cearta și îndrăznise să spună că Sonia nu avea nevoie de nimic, în timp ce ea stătea ascunsă în spatele lui, roșie de mânie, când toată lumea aștepta de la ea să-i crape obrazul de rușine. Marc încerca să o protejeze contra furiei părintești, deși Sonia se gândea că ar fi trebuit să se apere de una singură.

Cu toate astea însă, la vremea aceea era foarte fericită să nu primească nimic ca zestre de la părinții ei și

să poată trăi în lumea creată de Marc, în compania celor pe care nu știa dacă să-i numească prieteni și ale căror gânduri îi rămâneau complet necunoscute. Fericită să se baricadeze în spatele tăcerii, să asculte, să le zâmbească tuturor. Acesta era felul ei de a supraviețui, care părea să îi convină perfect lui Marc.

Baia era singurul loc unde se oprise spiritul novator al lui Marc. Artistul din el nu știa cum să renoveze o baie. Faianța, mozaicul, chiar cada și chiuveta erau aceleași din 1980, anul în care fusese construit blocul lor, după cutremurul care distrusese jumătate din oraș, în special clădirile înalte.

Aceeași simplitate și în dormitor, mobilat numai cu un pat și o comodă. Marc construise un fel de șifonier în perete, demolând o parte din balcon, pentru a evita să ocupe spațiul cu imensul dulap tipic din dormitoarele comuniste, peste care familia îngrămădea valize și cutii până în tavan. Ușile de la acel dressing de tip american, foarte neobișnuit pe vremea aceea, erau acum prevăzute cu un lăcășel care spânzura deschis de unul dintre belciuge. De ce pusese oare Marc lăcășul la ușile dressingului? Și când anume?

Patul este acoperit cu o cuvertură din lână, un model numit popular „bob de orez”, țesut cu două culori, galben și maro. Mama Soniei avea o stivă enormă de astfel de covoare, dar își ținuase cuvântul să nu îi dea niciunul ca zestre. Deasupra cuverturii se află două perne mari, învelite în huse albe, brodate cu acel model numit „broderie spartă”. Era oare vorba despre o glumă folclorică sau o aluzie la originile ei țărănești pe care i-o făcea Marc de dincolo de mormânt? Perdelele de la ferestre erau și ele schimbate, dar cele de acum sunt dintr-o catifea de culoare verde închis ca să protejeze încăperea de lumina soarelui. Copacul lui Marc nu

umbrea decât fereastra salonului, în timp ce dormitorul rămânea mereu expus la soare. La sfârșit de săptămână, Marc și Sonia aveau o mică siestă după dragostea pătimasă, urmată de lungi momente de tandrețe, când Marc, sprijinit într-un cot, îi mângâia îndelung pântecul și pulpele. Deasupra comodei din lemn negeluit se afla agățat unul dintre tablourile lui Marc, inspirat de stampele erotice ale lui Utagawa, pe care Sonia și-l aduce aminte foarte bine. Desenele lui Utagawa fuseseră preludiul lor amoros, acele linii fine ale chimonoului care se prelungeau în striurile delicate ale penisului și ale vulvei celor doi parteneri. Perversă lecție de artă ținută în atelierul lui Marc și de care Sonia era perfect conștientă! Deși foarte tânără, adolescenta înțelegea perfect ce era în mintea aceluia bărbat matur și ce se petrecea în trupul lui, pe măsură ce întorcea paginile albumului la lumina lumânării.

Sonia ia tabloul din cui și se duce cu el la debaraua de la intrare, cu gândul să-l depună acolo. Numai că, de îndată ce deschide ușa, o stivă de tablouri e pe cale să-i cadă în cap. Pereții erau aproape goi, însă Marc îngrămădisise acolo o întreagă colecție, fără grija de a-și acoperi lucrările cu folii de plastic pentru a le proteja contra prafului. El, care era atât de grijuliu cu tot ce ținea de opera lui! Neglijența asta o face pe Sonia să se întrebe dacă nu cumva altcineva le depozitase aici, și nu Marc. Cine oare alesese tablourile care îi erau în aparență destinate, de vreme ce se găseau în apartamentul ei?